

# EL XIULET DEL BARRI

Dijous  
14/9/17  
Escola  
Costa i Llobera  
Barcelona  
Any 2017



Periòdic de  
Primària  
Preu: 0'10 €

## 722

## EXTRA(2) JOCS FLORALS 2017

### MOLT MÉS QUE UN REPORTATGE

Hi havia una vegada (així és com acostumen a començar totes les històries!) una nena que es deia Blanca. La Blanca tenia els cabells negres i els ulls blaus com dues gotes de pluja o del mar, i brillants com dos cristalls de neu. Tant se val, seguim! La Blanca sempre anava vestida amb un vestit blanc i unes botes negres (bastant gastades de tant ús, la veritat). Vivia tota sola amb la seva germaneta al bosc que rodejava un petit poblet Noruec on, anys abans, havien viscut inundades de felicitat amb els seus pares. Ella s'havia fet càrrec de la seva germaneta petita que tenia quatre anys. Tot i que trobava a faltar, i molt, els pares, havia après a viure en aquell bosc frondós envoltada dels seus nous amics, els quals responien a noms que elles dues els havien posat. Així per exemple, tenien un amic esquirolo que era molt llest i ràpid que es deia Even i una euga salvatge, però molt divertida, que havien batejat amb el nom de Nanna, com l'antiga deessa, per la seva valentia.

Fins aquí, ja us hem fet cinc cèntims de la Blanca i de les seves amistats, però encara no hem explicat res de la seva germaneta. Som-hi, doncs! La Lys era una nena molt bufona. Tenia els cabells rossos, tan rossos que semblaven blancs, i els seus ulls també eren blaus, però a diferència dels de la seva germana, eren un blau tirant a glauc. La seva mirada era tan lluminosa que els pares, només néixer, en veure la llum que transmetia, li van posar Lys (llum en noruec). Vestia sempre una samarreta d'uns conillets i unes malles negres. Li agradava molt anar descalça perquè deia que així la neu li feia pessigolles als peus a l'hivern, i l'herba durant l'estiu.

Però, fem un parèntesi i tornem a l'inici, quan us hem citat els pares. Els pares de la Blanca i la Lys eren molt bones persones (de fet, com tots els pares del món!). Un dia, més ben dit, un capvespre, quan tota la família es trobava recollida dins del seu "lavvu" (cabana), al voltant del foc, acabant de sopar i escoltant, embadalits, les històries que l'àvia explicava repetidament, una nit rere una altra, sobre els seus orígens víkings, a la Blanca li va semblar sentir un soroll un xic estrany, uns crits, semblants a udols de llops, que mai abans havia sentit i que provenien de l'exterior. Sense pensar-s'ho dues vegades, va fer com feia cada nit. Va agafar en braços a la seva

germaneta, va fer-los a tots un petó de bona nit, i se'n va anar a deixar la Lys al lletet que compartien al fons de la cabana (perquè, com ja us hem dit, la Lys era petitona). I, amb la Lys encara als braços, va veure com, amb torxes a les mans, entraven tres soldats, i cridant paraules que no entenia, es van emportar als seus pares i a la seva àvia a la força, mentre un tercer soldat, molt més jove, que les va veure arronsadetes al fons de tot, va dir quelcom als altres dos i, mirant-les als ulls, els va fer un senyal perquè fugissin. La Blanca recordava la mirada d'aquell noi jove i, els tres colors (vermell, negre i groc) que combinats i posats de manera horitzontal, ocupaven una franja de la màniga esquerra d'aquella jaqueta militar que tant havia arribat a odiar. No recordava massa cosa més, només que havia començat a córrer bosc endins mentre els crits s'anaven allunyant i les flames del campament Sammi anaven quedant enrere.

Però continuem! Van anar passant els dies i els anys, i aquell bosc que les havia acollit fugint del terror, era ara un refugi de dues noies que creixien sense l'escalfor dels seus pares. Havien après a construir cabanes dalt dels arbres, a preparar plantes del bosc amb sucre, pa sense llevat i, fins i tot, havien après a pescar salmons i a aprofitar-ne totes i cadascuna de les seves parts.

Un bon dia del mes d'octubre, però, van arribar, despistats i ben desorientats, un parell de japonesos que havien estat enviats a aquella zona per a fotografiar i captar imatges amb la finalitat de fer un reportatge sobre les aurores boreals. Anaven ben carregats, amb càmeres fotogràfiques, una bona motxilla i una tenda de campanya. L'únic que no portaven era menjar. Havien pensat que allà on els havien enviat hi trobarien alguns llocs on poder parar i fer un mos, però havien estat caminant més de deu hores sense trobar-ne cap.

S'estava començant a fer fosc i la Blanca i la Lys havien acabat de preparar la foguera al voltant de la qual es disposaven a menjar el salmó que s'havien preparat uns minuts abans, quan, d'entre els matolls, van aparèixer aquells dos petits homenets. Mortes de por, i pensant que la història es repetia, van enfilarse, tal i com els havia ensenyat l'Even, dalt de les seves cabanes i van recollir les cordes per tal que ningú hi pogués accedir. La Nanna, fent honor al seu nom, els va plantar cara, però de seguida, alguna cosa en el seu interior li va dir que no havien de patir. Els homenets, espantats en veure que aquella euga els barrava el pas, van arrupir-se per a protegir-se, per si

alguna cosa els queia al damunt. La Blanca i la Lys, que ho havien estat seguint tot des de les alçades, van demanar-los, amb gestos i crits, que marxessin. Un dels dos homenets va treure de la seva motxilla una mena de llibre electrònic que els va mostrar. Al cap de pocs segons, l'homenet va dir quelcom al llibre i, tot seguit, una veueta aguda de dona en va sortir de dins:

- No tingueu por. Som inofensius. L'únic que volem és fer un mos. Portem moltes hores caminant a la recerca de l'aurora boreal i no hem menjat res. S'està fent fosc i no podem més. Demaneu-nos el que vulgueu a canvi de menjar. Mentre aquella veu parlava, les dues nenes van començar a baixar per les cordes fins que, abans que acabés de parlar, ja s'havien palplantat al seu costat. La Lys, que va trobar divertit aquell aparell amb llum que parlava, el va agafar i després d'haver-lo inspeccionat, d'haver-lo sacsejat, picat, i remenat, se'l va posar davant com si d'un mirall es tractés i li va dir: "Vull conèixer els meus pares!"

Va ser així com aquells dos homenets es varen convertir en els veritables herois d'aquelles dues noietes, les quals els van estar alimentant a cada àpat amb salmó, els van estar acompanyant a racons inimaginables per fotografiar l'aurora boreal i els van fer descobrir, veient-les tan unides, què significava l'autèntic concepte de família, d'amor, de lluita i de felicitat.

I és així com, a través d'una revista del Nathional Geographic en el que sortia un reportatge sobre Noruega fet per dos petits homenets japonesos, nosaltres vam descobrir que darrera de la signatura de qualsevol fotògraf, càmera, periodista... hi ha, segur, una història real que no s'ha arribat a explicar mai.

I és així, doncs, com a través d'aquest reportatge, vam descobrir que no fa pas massa temps, dues nenes d'una localitat del nord de Noruega van poder-se retrobar, gràcies a investigacions de la policia secreta japonesa, amb els seus pares, els quals no havien perdut mai, durant tots aquells anys (com no ho faria cap pare ni cap mare) l'esperança!

Va ser durant un ennegrit i terrible capvespre quan la família d'aquelles dues nenes havia estat separada brutalment, com d'altres tantes famílies anònimes, per tres soldats nazis. Però també va ser un capvespre d'octubre quan, amb la llum de l'aurora boreal, es va començar a escriure el final feliç d'aquesta història.

També fou, a través d'aquest reportatge, que vam descobrir que el salmó que s'usa per a fer Sushi, va ser introduït al Japó, per primera vegada, per dos petits homenets després d'haver estat a Noruega. I si no ho creieu, feu com hem fet nosaltres. Llegiu, busqueu i investigueu. Mai se sap! A través d'un reportatge, hem après sobre fiords, aurores, història... i, sobretot, hem volgut retre, a totes les Blanques i Lys, i a tots els petits homenets d'arreu del món, el nostre petit i humil homenatge.

Abril V i Clara V, Ornis

## ELS JOCS FLORALS

En Jordi està trist  
perquè cap llibre ha vist.

Per Sarrià ha voltat  
i res ha trobat.

Ara passa en Mateu  
que li diu: adéu!

Tot encuriolit  
en Jordi li ha dit:  
On vas tan mudat,  
net i perfumat?

Vaig al Costa i Llobera  
que allà alguna cosa m'espera.

Diuen que és molt emocionant,  
i que premis van donant.

Tothom escriu un conte  
i fa un dibuix pel seu compte.

El Marta Balaguer  
per qui dibuixa més bé,  
i el premi Viola  
pel text que més mola.

Ah, si són els Jocs Florals  
que són fenomenals!

Espera, espera,  
pujo amb tu al Costa i Llobera!

Rawda P, Camús

